Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10ον Ἐν Ἀθήναις, 23 Αὐγούστου 1903 Ἔτος 25ον—Ἀριθ. 34

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια.)

Μὲ τόσην πεποίθησιν τὸ ἔλεγεν ὁ Ζαχαρίας, ὥστε ἦτο κίνδυνος νὰ τρομάξῃ ὄχι μόνον τοὺς μαθητευμένους, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπους περισσότερον ἀνεπτυγμένους . . .

Τότε ἔλαβεν ἀφορμὴν ὁ πλοίαρχος νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἰατρὸν Φιλιώλ ἂν ἐγνώριζε τίποτε σχετικὰ μὲ τὸν δῆθεν μέγαν ὄφιν τῆς θαλάσσης.

— Ἀ! ναί, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός, ἔχω ἀναγνώσῃ ὅσα σχετικὰ ἐγράφησαν. Καὶ νὰ ἰδῆτε, αὐτὸς ὁ θρῦλος εἶνε παλαιότατος! Κυκλοφορεῖ εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Χριστοῦ . . . Ἔκτοτε ἡ φαντασία τῶν ἀνθρώπων ἐπροίκιζε μὲ γιγαντιαίας διαστάσεις διαφόρους μεδούσας, καλαμάρια καὶ κεφαλόποδας, ἐνῷ τὰ μαλάκια ταῦτα δὲν ἔχουν ποτὲ μῆκος ἀνώτερον τῶν 70 ἢ 80 χιλιοστομέτρων, περιλαμβανομένων καὶ τῶν πλοκάμων των. Ἀλλὰ αὐτὰ πολὺ ἀπέχουν ἀπὸ τὰς διαστάσεις ἐκείνων τῶν ἀνυπάρκτων γιγάντων, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν φαντασίαν τῶν ἀνθρώπων, κραδαίνουν βραχίονας καὶ πλοκάμους μήκους τριάντα, ἑξήντα καὶ ἑκατὸν ἀκόμη ποδῶν! . . . Κατήντησεν ἡ φαντασία νὰ δημιουργήσῃ ἐκεῖνο τὸ περίφημον κράκεν, τὸ ὁποῖον εἶχε δῆθεν μῆκος μισῆς λεύγας καὶ ἔσερνε τὰ πλοῖα εἰς τὰς ἀβύσσους τοῦ Ὠκεανοῦ!

Ὁ μάστρο-Καβιδουλῖνος ἤκουε μὲ βαθυτάτην προσοχὴν τὸν ἰατρόν, ἀλλὰ διαρκῶς ἐκινοῦσε τὴν κεφαλὴν ἀρνητικῶς, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι δὲν παρεδέχετο τὰ λεγόμενά του.

— Ὅλα αὐτά, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Φιλιώλ, εἶνε μῦθοι καὶ τίποτε περισσότερον. Οἱ ἀρχαῖοι τοὺς ἐπίστευαν ἴσως, διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Πλινίου ἐγίνετο λόγος δι' ἕνα ἀμφίβιον ὄφιν, μὲ μεγάλην κεφαλὴν ποὺ ἔμοιαζε σὰν σκύλος, μὲ αὐτιὰ διπλωμένα πίσω, μὲ σῶμα σκεπασμένον ἀπὸ κατρινωπὰς φαλίδας, ὁ ὁποῖος ἔπιανε τὰ μικρὰ πλοῖα καὶ τὰ κατεπόντιζε. Κατόπιν, μετὰ δέκα ἢ δώδεκα αἰῶνας, ὁ Νορβηγὸς ἐπίσκοπος Ποντοπιδὰν ἐβεβαίωσεν ὅτι ὑπῆρχεν ἕνα θαλάσσιον τέρας, τοῦ ὁποίου τὰ κέρατα ἦσαν σὰν κατάρτια μὲ κεραίας, ἐνῷ δὲ οἱ ψαράδες ἐνόμιζαν ὅτι εὑρίσκοντο εἰς τὰ ἄπατα νερά, ἔξαφνα ἐκάθιζαν στὰ ρηχά, διότι τὸ ζῷον ἐκεῖνο ἐκολυμποῦσε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν καρέναν τῆς βάρκας των! Ἔλεγαν μάλιστα τότε ὅτι τὸ τέρας εἶχε κεφάλι ἀλόγου παμμέγιστον, μάτια μαῦρα, χαίτην ἄσπρην, καὶ ὅτι μὲ τὲς βουτιὲς ποὺ ἔκαμνε μετετόπιζε τόσο νερόν, ὥστε ἔκαμνε θαλασσοστρόβιλον μεγάλον ὅσον καὶ τοῦ Μαελστρόμ.

— Καὶ γιατί νὰ μὴν τὸ λέγουν, ἀφοῦ τὸ εἶδαν; παρετήρησεν ὁ βαρελᾶς.

— Τὸ εἶδαν . . . ἢ μᾶλλον ἐνόμισαν ὅτι τὸ εἶδαν, καϊμένε Καβιδουλῖνε, ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ.

— Καὶ μάλιστα, ἐπρόσθεσεν ὁ ἰατρὸς Φιλιώλ, οἱ πτωχοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι δὲν ἐσυμφωνοῦσαν· ἄλλοι μὲν ἔλεγαν ὅτι τὸ ζῷον αὐτὸ εἶχε μυτερὸ στόμα κ' ἐπετοῦσε τὸ νερὸ ἀπὸ ἕνα ἐξαερστικὸν κρουνὸν ποὺ εἶχεν εἰς τὴν θέσιν τῶν ρωθώνων, καὶ ἄλλοι ὅτι εἶχε πτερύγια ὅμοια πρὸς τὰ αὐτιὰ τοῦ ἐλέφαντος . . . Ἔπειτα ἦλθεν ἡ σειρὰ τῆς μεγάλης λευκῆς φαλαίνης τῶν ἀκτῶν τῆς Γροιλανδίας, τῆς διασήμου Μαίμπυ Δίκ, τὴν ὁποίαν οἱ Σκῶτοι φαλαινοθῆραι ἐκυνήγησαν δύο σωστοὺς αἰῶνας χωρὶς νὰ δυνηθοῦν νὰ τὴν φθάσουν, καὶ χωρὶς κἂν νὰ τὴν ἰδοῦν ποτέ . . .

— Τότε πῶς ἤξευραν ὅτι ἦτο λευκή;

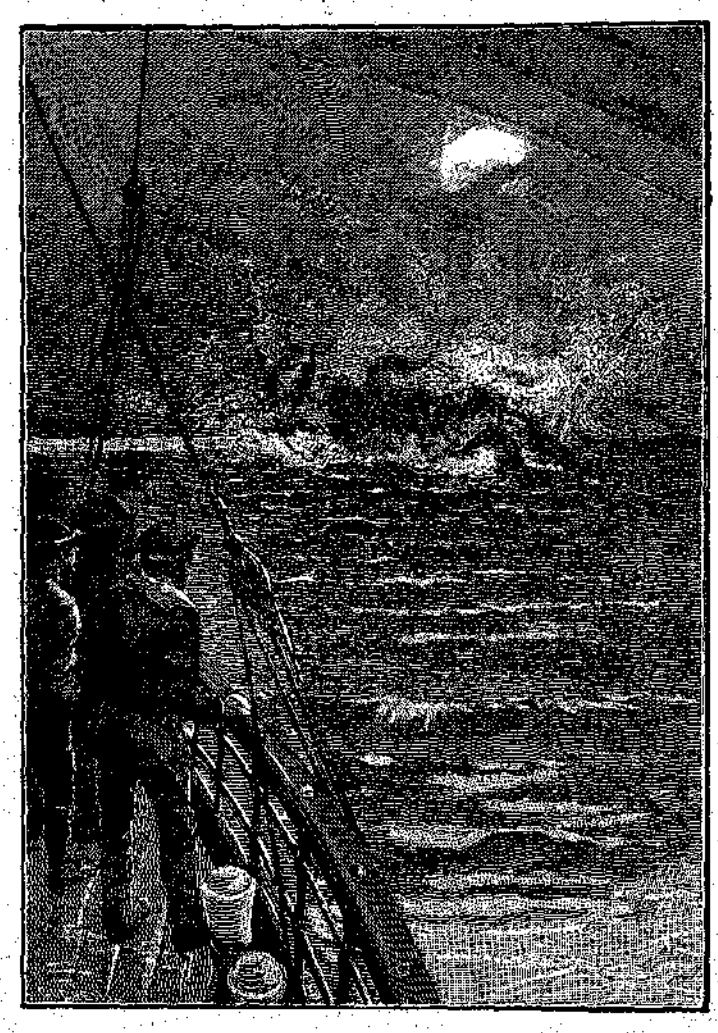

«Τεράστιον ὄφιν τυλιγμένον γύρω εἰς μίαν φάλαιναν.» (Σελ. 266, στ. γ')

ἠρώτησε γελῶν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ.

— Τὸ ἐφαντάσθησαν, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός. Ὅπως ἐφαντάσθησαν τὲν μυθικὸν ὄφιν, ὁ ὁποῖος πρὸ σαράντα περίπου ἐτῶν ἀνεστάτωσε τὸν κόσμον, πρῶτα εἰς τὸν ὅρμον τοῦ Γλόσεστερ καὶ ἔπειτα εἰς ἀπόστασιν 30 μιλίων ἀνοικτὰ ἀπὸ τὴν Βοστώνην, εἰς τὰ ἀμερικανικὰ ὕδατα.

Ὅ,τι καὶ ἂν ἔλεγεν ὁ ἰατρός, ἀδύνατον ἦτο νὰ πείσῃ τὸν Ζαχαρίαν Καβιδουλίνον. Ἄλλως τε, ἀφοῦ ἡ θάλασσα περιέχει ἑκτάκτου μεγέθους φυτά, φύκια μήκους ὀκτακοσίων ἕως χιλίων ποδῶν, διατὶ νὰ μὴ κρύπτῃ καὶ τέρατα μεγάλων διαστάσεων, μὲ σωματικὸν ὀργανισμὸν κατάλληλον ὥστε νὰ ζοῦν εἰς τὰ βάθη ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα σπανιώτατα ἄφιναν διὰ ν' ἀνεβοῦν ἐπάνω ; . . .

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι κατὰ τὸ 1819, ἡ ἡμιολία «Κογκόρδια», εὑρισκομένη εἰς ἀπόστασιν δεκαπέντε μιλίων ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Γαΐς, συνήντησεν ἓν εἶδος ὄφεως, ὁ ὁποῖος ἐξεῖχε πέντε ἢ ἓξ πόδας ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἦτο μὲ μαυρειδερὸν δέρμα, μὲ κεφαλὴν ἔπου μᾶλλον παρὰ ἑρπετοῦ, ἀλλ' εἶχε μῆκος μόνον πενῆντα περίπου μέτρων, ὀλιγώτερον δηλαδὴ παρ' ὅσον ἔχουν αἱ φάλαιναι καὶ οἱ φυσητῆρες.

Κατὰ τὸ 1848 τὸ πλήρωμα τοῦ «Ἰεχίνου» ἐνόμισεν ὅτι εἶδεν ἓν τεράστιον ζῷον, μήκους ἄνω τῶν ἑκατὸν ποδῶν, τὸ ὁποῖον ἐκινεῖτο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Ἐξηκριβώθη δὲ ὅτι δὲν ἦτο παρὰ ἓν τεράστιον θαλόσιον φυτόν, σκεπασμένον μὲ παντοειδῆ παράσιτα.

Κατὰ τὸ 1849, εἰς τὸ στενὸν τὸ ὁποῖον χωρίζει τὴν νῆσον Ὄστερσεν ἀπὸ τὴν ξηράν, ὁ Ὁλλανδὸς πλοίαρχος Σίλδερουπ συνήντησεν, ὡς ἐδήλωσεν, ἕνα ὄφιν μήκους τοὐλάχιστον ἑξακοσίων ποδῶν, ὁ ὁποῖος ἐκολυμᾶτο ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν.

Κατὰ τὸ 1857, οἱ ὀπτῆρες τοῦ «Καστιλλιανοῦ» ἀνήγγειλαν τὴν ἐμφάνισιν ἑνὸς τέρατος μὲ χονδρὴν κεφαλὴν ἐν εἴδει βαρελίου, τοῦ ὁποίου τὸ μῆκος ἠδύνατο νὰ ὑπολογισθῇ εἰς 200 πόδας.

Κατὰ τὸ 1862, ὁ κυβερνήτης Μπουγέ, τοῦ ἀγγελιαφόρου «Ἀληκτοῦς» . . .

— Μὲ συγχωρεῖτε πού σας διακόπτω, κύριε Φιλιώλ, διέκοψε τότε ὁ μάστρο-Καβιδουλῖνος, ἀλλὰ γνωρίζω ἕνα ναύτην ποῦ ἦτο μέσα . . .

— Στὴν «Ἀληκτώ» ; . . διέκοψεν ὁ κ. Μπουρκάρ.

— Μάλιστα . . .

— Καὶ ὁ ναύτης αὐτὸς εἶδεν ὅ,τι διηγήθη ὁ κυβερνήτης . . .

— Ὅπως σᾶς βλέπω καὶ μὲ βλέπετε . . . τὸ πλήρωμα ἐσσάρτισε στὸ πλοῖον ἕνα τέρας ἀληθινό.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ ἰατρὸς Φιλιώλ, τὸ τέρας αὐτὸ ἦτο ἕνας τεράστιος κεφαλόπους, μὲ χρῶμα κεραμιδί, μὲ τὰ μάτια γουρλωτὰ πρὸς τὰ ἔξω, μὲ στόμα σὰν τὸ ῥάμφος τοῦ παπαγάλλου, μὲ σῶμα σιγαροειδές, φουσκωτὸ εἰς τὸ μέσον, μὲ πτερύγια στρογγυλὰ ἐν εἴδει σαρκωδῶν λοβῶν βαλμένα εἰς τὰ ὀπίσω τοῦ σώματος, μὲ ὀκτὼ πλοκάμους ποῦ ἐστρηφογύριζαν ὁλόγυρα εἰς τὴν κεφαλήν του. Ὁ ὄγκος ἐκεῖνος τῆς μαλακῆς σαρκὸς δὲν ἐζύγιζεν ὀλιγώτερα ἀπὸ δύο χιλιάδας χιλιόγραμμα, ἂν καὶ τὸ ζῷον ὅλον εἶχε μῆκος μόνον πέντε ἕως ἓξ μέτρων ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ἕως τὴν οὐράν του . . . Δὲν ἦτο λοιπὸν θαλάσσιος ὄφις.

— Ἀφοῦ ὑπάρχουν τέρατα τέτοιου εἴδους, ἀπήντησεν ὁ βαρελᾶς, διατὶ τάχα νὰ μὴν ὑπάρχῃ καὶ ὁ θαλάσσιος ὄφις ; . . .

Ἰδοὺ ἄλλως τε ποῖαι ἀνοκαλύψεις ἐπρόκειτο νὰ γίνουν βραδύτερον σχετικῶς μὲ τὰ τέρατα τὰ ὁποῖα κρύπτουν τὰ βάθη τῆς θαλάσσης.

Κατὰ τὸ 1864, ἑκατὸν περίπου μίλια μακρὰν ἀπὸ τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον, τὸ ὁλλανδικὸν πλοῖον «Κορνήλιος» συνεκρούσθη μὲ ἕνα πολύποδα τοῦ ὁποίου εἰς πλόκαμος, γεμᾶτος ἀπὸ ἐκμυζητῆρας, ἐτυλίχθη ὁλόγυρα εἰς τὰς ὑπήνας (μουστάκια) τοῦ προβόλου (μπωπρέσσου) καὶ τὸν ἔκαμε νὰ χωθῇ ἕως τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Ὅταν ἔκοψαν μὲ τοὺς πελέκεις τὸν πλόκαμον τεῦτον, δύο ἄλλοι ἐγαντζώθησαν, ὁ πρῶτος εἰς τοὺς τριόπας (καρπούζια) τῶν ἐπιτένων (ἐξαρτίων) τοῦ τρίγκου, καὶ ὁ δεύτερος εἰς τὸν ἐργάτην· τοὺς ἔκοψαν οἱ ναῦται, καὶ ὄχι μόνον αὐτούς, ἀλλὰ καὶ ὀκτὼ ἄλλους πλεκόμους ποῦ ἔκαμναν τὸ πλοῖον νὰ γέρνῃ φοβερὰ μὲ τὴν δεξιὰν πλευράν του.

Μερικὰ ἔτη ἀργότερα, ἐφάνη εἰς τὸν κόλπον τοῦ Μεξικοῦ, ἕνα τέρας μὲ κεφαλὴν βατράχου, μὲ ἐξέχοντα μάτια, ἐφωδιασμένον μὲ δύο γλαυκοὺς βραχίονας, οἱ ὁποῖοι ἅπλωσαν τὰ μεγάλα των χέρια καὶ ἐπιάσθησαν ἀπὸ τὴν κουπαστὴν μιᾶς λέμβου. Ἐξ σφαῖραι περιστρόφου μόλις καὶ μετὰ βίας ἐξεκόλλησαν ἀπὸ ἐκεῖ αὐτὸ τὸ τεράστιον βατραχοειδές, αὐτὴν τὴν μάντα, ἡ ὁποία εἶχε τοὺς βραχίονας ἑνωμένους μὲ τὸ σῶμα διὰ μεμβράνης σὰν αὐτὴν ποῦ ἔχουν αἱ νυκτερίδες, καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἐμφάνισις ἐνέσπειρε τὸν πανικὸν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη τοῦ κόλπου.

Κατὰ τὸ 1873, τὸ κόττερον «Λήδα» συνήντησε μεταξὺ τῆς νήσου Σκάῦ καὶ τῆς στερεᾶς, εἰς τὸν πορθμὸν τοῦ Σλήτ, μίαν ζωντανὴν μάζαν, ἐπάνω ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγλύστρησε καὶ ἐπέρασε. Ὁ «Νέστωρ» ἀφ' ἑτέρου, μεταξὺ τῆς Μαλάκκας καὶ τοῦ Πενάγκ, διῆλθεν ὄχι μακρὰν ἀπὸ ἓν φοβερὸν τέρας τοῦ Ὠκεανοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχε μῆκος 250 ποδῶν, πλάτος 50, κεφαλὴν τετράγωνον μὲ γραμμὰς μαύρας καὶ κιτρίνας, καὶ ὡμοίαζε μὲ σαλαμάνδραν.

Τέλος, κατὰ τὸ 1875, εἴκοσι μίλια μακρὰν ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Ἁγίου-Ῥόκου, τὴν βορειανατολικὴν ἄκραν τῆς Βραζιλίας, ὁ κυβερνήτης τῆς «Παυλίνας» Γεώργιος Δριβάρ, ἐνόμισεν ὅτι εἶδεν ἕνα τεράστιον ὄφιν τυλιγμένον γύρω εἰς μίαν φάλαιναν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐπάλαιεν ὅπως παλαίει μὲ τὸ θῦμά του ὁ βόας ὁ συσφιγκτήρ. Ὁ ὄφις αὐτός, ὁ ὁποῖος ὡμοίαζε κατὰ τὸ χρῶμα μὲ τὸν ἰχθὺν γόγγρον, θὰ εἶχε μῆκος 160 ἕως 170 ποδῶν. Ἔπαιζε μὲ τὴν λείαν του καὶ ἐπὶ τέλους τὴν παρέσυρεν εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης.

Αὐτὰ εἶνε τὰ κυριώτερα τῶν τεράτων, τὰ ὁποῖα συνήντησαν κατὰ τὴν τελευταίαν τριακοντατείαν διάφοροι ναυτικοὶ εἰς τὰ ταξείδια των. Ἂν ἀφίσωμεν κατὰ μέρος τὰς ὑπερβολὰς καὶ τὰς μυθοπλαστίας, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὁπωσδήποτε, ὅτι ἡ θάλασσα περιέχει μερικὰ σπανιώτατα καὶ περιεργότατα τέρατα, — ὄχι ὅμως καὶ νὰ ὑποστηρίξωμεν ὡς ἔλεγεν ὁ Καβιδουλῖνος, ὅτι ἡ θάλασσα ἐγκλείει φείδια ἢ πολύποδας ποῦ ἔχουν τόσην δύναμιν ὥστε κατορθόνουν νὰ τραβήξουν εἰς τὰ βάθη τῶν ὑδάτων πλοῖα μεγάλης χωρητικότητος. Ἂν ἐξαφανίζωνται αὐτανδρα πολλὰ πλοῖα, αὐτὸ σημαίνει ἢ ὅτι καταποντίζονται ἕνεκα συγκρούσεως, ἢ ἔτι συντρίβονται εἰς τοὺς ὑφάλους, ἢ ὅτι ἀναποδογυρίζονται ὑπὸ τῶν κυκλώνων καὶ βυθίζονται. Τὰ αἴτια τῶν ναυαγίων εἶνε τόσον πολλά, ὥστε περιττὸν εἶνε νὰ προσθέτωμεν εἰς αὐτά, ὅπως ἔκαμνεν ὁ πεισματάρης βαρελᾶς, τοὺς ὑπερφυσικοὺς πύθωνας, τὰς χιμαίρας καὶ τὰς ὕδρας . . .

Ἐν τοσούτῳ, ἡ νηνεμία παρετείνετο πρὸς μεγάλην στενοχωρίαν τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τοῦ πληρώματος τοῦ «Ἁγίου Ἑνώχ», ὅτε ἀπροόπτως, τὴν 5 Μαΐου, ἡ ἀτμοσφαιρικὴ κατάστασις μετεβλήθη. Ἔπνευσεν ἄνεμος ἀρκετὰ δυνατός, καὶ τὸ πλοῖον ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του πρὸς τὰ βορειανατολικά.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τὸ πλοῖον ποῦ εἶχε φανῇ καὶ πρὸ ἡμερῶν, ἀνεφάνη καὶ πάλιν, εἰς ἀπόστασιν μάλιστα μικροτέραν τοῦ μιλίου.

Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι ἦτο φαλαινοθηρικόν. Ἀλλὰ ἢ δὲν εἶχεν ἀρχίσῃ ἀκόμη τὸ ψάρευμα, ἢ δὲν τὸ εἶχε βοηθήσῃ ἡ τύχη ἀρκετά, διότι ἐφαίνετο ξεφόρτωτον.

— Μοῦ φαίνεται εἶπεν ὁ κ. Μπουρκάρ, ὅτι πηγαίνει καὶ αὐτὸ εἰς τὰ παράλια τῆς Κάτω-Καλιφορνίας . . . εἰς τὴν Μαργαρίταν ἴσως.

— Πιθανόν, ἀπήντησεν ὁ ὕπαρχος Ἐρτώ, καὶ τότε, θὰ συνταξειδεύσωμεν...

— Εἶνε ἀρά γε ἀμερικανικόν, γερμανικόν, ἀγγλικόν, ἢ νορβηγικόν ; ἠρώτησεν ὁ ὑποπλοίαρχος Κοκεμπέρ.

— Ἠμποροῦμεν νὰ το ἐρωτήσωμεν, εἶπεν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ. Ἂς ὑψώσωμεν τὴν σημαίαν μας, αὐτὸ θὰ ὑψώσῃ τὴν ἰδικήν του, κ' ἔτσι θὰ μάθωμεν τὴν ἐθνικότητά του.

Μετ' ὀλίγας στιγμάς, ἡ γαλλικὴ σημαία ἐκυμάτιζεν εἰς τὸ κέρας τοῦ ἐπιδρόμου τοῦ «Ἁγίου Ἑνώχ». Ἀλλὰ τὸ ἐν ὕψει πλοῖον δὲν ἔδειξε τόσην εὐγένειαν ὥστε ν' ἀπαντήσῃ.

— Καμμία ἀμφιβολία ! ἐφώναξε τότε ὁ Ρωμανὸς Ἀλλότ. Εἶνε ἀγγλικόν !

Καὶ ὅλοι συνεφώνησαν μὲ τὴν γνώμην των, διότι συνήθως τὰ ἀγγλικὰ πλοῖα δὲν προθυμοποιοῦνται ν' ἀντιχαιρετοῦν εἰς τὸ πέλαγος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ο ΟΡΜΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ

Ὁ «Ἅγιος Ἑνώχ» πλέων μὲ εὐνοϊκὸν ἄνεμον, ἔφθασε τὴν 8 Μαΐου ἐν ὕψει τῆς ἀμερικανικῆς ἀκτῆς εἰς τὸ ὕψος τοῦ τροπικοῦ τοῦ Καρκίνου, καὶ μετ' ὀλίγας ὥρας εὑρίσκετο ἔναντι τοῦ νοτιωτάτου ἄκρου τῆς χερσονήσου τῆς παλαιᾶς Καλιφορνίας, μεταξὺ τῆς ὁποίας καὶ τῆς ἀπέναντι μεξικανικῆς παραλίας τῆς Σονόρας εὑρίσκεται ὁ ὁμώνυμος κόλπος.

Παρεκπλέων τὴν παραλίαν ταύτην, ὁ «Ἅγιος Ἑνώχ» ἐπέρασεν ἐμπρὸς ἀπὸ πολλὰς νήσους κατοικουμένας ἀποκλειστικῶς ἀπὸ ἀγριοκάτσικα, θαλασσίους λύκους καὶ ἀναρίθμητα θαλάσσια πτηνά· ἄφισε δὲ κατόπιν ἀριστερὰ τὸν ὅρμον τῆς Χελώνης. Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὅρμου τούτου ἦσαν ἠγκυροβολημένα πολλὰ πλοῖα, τὰ ὁποῖα ἠσχολοῦντο κατὰ τὰ φαινόμενα μὲ τὴν ἄγραν τῶν θαλασσίων ἐλεφάντων.

Τὴν 9 Μαΐου, κατὰ τὰς ἑπτὰ τὸ βράδυ ὁ πλοίαρχος Μπουρκὰρ εὑρίσκετο εἰς τὸ ἄνοιγμα τοῦ ὅρμου τῆς Μαργαρίτας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐσκόπευε ν' ἀγκυροβολήσῃ. Χάριν περισσοτέρας ἀσφαλείας δὲν εἰσέπλευσεν εἰς τὸν ὅρμον τὴν νύκτα ἐκείνην, ἀλλ' ἀνεκώχευσεν ἔξω ἀπὸ αὐτὸν μὲ ὀλίγα πανιά.

Τὸ πρωΐ, ἀφοῦ πρῶτον ἔστειλε δύο φαλαινίδας ἐμπρὸς νὰ βολιδοσκοπήσουν τὰ νερά, καὶ εἶδεν ὅτι τὸ βάθος τοῦ πορθμοῦ ἦτο μεταξὺ 15 καὶ 20 ὀργυιῶν, εἰσέπλευσεν εἰς αὐτὸν καὶ μετ' ὀλίγον εὑρίσκετο ἐντὸς τοῦ ὅρμου τῆς Μαργαρίτας.

Οἱ ὀπτῆρες δὲν εἶχαν ξαναδῇ τὸ ἀγγλικὸν φαλαινοθηρικόν. «Ἴσως νὰ ἐπῆγεν ὁ σύντροφος ἀλλοῦ νὰ κυνηγήσῃ» — ἐσκέφθη ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ.

Δὲν ἤρχετο πρώτην φορὰν εἰς τὸν ὅρμον ἐκεῖνον ὁ πλοίαρχος. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἦσαν ἐκεῖ μεγάλαι σύρτεις ἐξ ἄμμου, καὶ ἐπειδὴ αἱ σύρτεις συχνὰ μετατοπίζονται, ἔπρεπε νὰ λάβῃ ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα. Ὁ ὅρμος τῆς Μαργαρίτας ἔχει μῆκος 30 ἕως 35 μιλίων, ἤτοι δώδεκα περίπου ναυτικῶν λευγῶν. Ἀλλὰ διὰ νὰ ταξειδεύσῃ κανεὶς ἐκεῖ χωρὶς κίνδυνον ἀβαρίας, πρέπει νὰ πλέῃ εἰς τὸ μέσον τοῦ κόλπου, ὅπου σχηματίζεται ἓν εἶδος βαθέος χάνδακος· ἀλλ' ὁ χάνδαξ οὗτος δὲν ἔχει πλάτος μεγαλήτερον ἀπὸ σαράντα ἕως πενῆντα μέτρα μεταξὺ τῶν σύρτεων καὶ τῶν ὑφάλων.

Διὰ νὰ ὁρίσῃ ἐκ τῶν προτέρων ἀσφαλῶς τὴν πορείαν του, ὁ πλοίαρχος Μπουρκὰρ ἔβαλε νὰ μαζεύσουν πολλὲς μεγάλες πέτρες, τὰς ἐφουντάρισε κατὰ διαστήματα μὲ σχοινιά, εἰς τὰς ἄκρας δὲ αὐτῶν ἔδεσε βαρελάκια, καὶ ἐσχημάτισεν οὕτω τελείαν σειρὰν σημαντήρων εἰς ὅλον τὸ μῆκος τοῦ χάνδακος.

Ἐχρειάσθη οὕτω τεσσάρων ἡμερῶν καιρὸν ὁ «Ἅγιος Ἑνώχ» διὰ νὰ φθάσῃ εἰς μίαν λιμνοθάλασσαν, ἔχουσαν πλάτος δύο τοὐλάχιστον λευγῶν.

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

Ο ΤΡΥΓΟΣ

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ)

Ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ, κάτι φοβερὰ ὄντα ποῦ ἔμοιαζαν σὰν ζωντανὰ σκιάχτρα, ἦλθαν στὸ ἀμπέλι κ' ἔκοβαν-ἔκοβαν τὰ σταφύλια.

Ὅλην αὐτὴν τὴν ὥραν, τὰ πουλάκια εἶχαν πάρῃ τὸ φύσημά των καὶ εἶχαν πετάξῃ μακρυά...

Κοντὰ στὲς κληματόβεργες, τὰ κιτρινισμένα καὶ λεκιασμένα φύλλα τοῦ κάκου προσπαθοῦν, ἐνῷ στρηφογυρίζουν, νὰ γαντζώσουν τὸ κοτσάνι των σὲ κάτι τι... Οὔτε τσαμπὶ δὲν ὑπάρχει πλέον, οὔτε ρώγα, τὴν ὥραν ποῦ ἐπιστρέφουν τὰ πουλάκια.

Ἐπιστρέφουν τὸ βράδυ-βράδυ τὰ πουλάκια καὶ τερετίζουν τὴν ἀπορίαν των, κελαδοῦν τὴν ἀγανάκτησίν των.

— Ποιὸς λοιπόν, χωρὶς νὰ τους πάρῃ τὴν ἄδειαν, ἐτρύγησε τ' ἀμπέλι των, καὶ δὲν ἄφησε τίποτε ;

Ποῖος, ἔ ; . .

Τὰ σκιάχτρα — ὤ ! γι' αὐτὸ εἶνε βέβαια τὰ πουλάκια, τὸ ξέρουν ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ παπποῦ των ! — δὲν τρώγουν σταφύλια τὰ σκιάχτρα...

Καὶ τὰ κοτσύφια, ὑποψιασμένα, λοξοκυττάζουν τὲς τσίχλες καὶ κουνοῦν τὰ κεφάλια των.

Σὰν νὰ λέγουν :

— Ἀ ! κατεργάρες ! μήπως εἴσθε ἐσεῖς ποῦ τὰ ἐφάγατε ὅλα ; . . .

ΙΟΥΛΙΟΣ ΑΛΩΠΕΚΙΔΗΣ

Ο ΣΕΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Ἐγίνετο λόγος διὰ τὸν σεισμόν, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔσεισε τὸ ἔδαφος ὅλης σχεδὸν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἔκαμε σοβαρὰν καταστροφὴν εἰς μερικὰ χωρία τῆς νήσου τῶν Κυθήρων.

— Ἐγὼ τὸν προτιμήθην τὸν σεισμόν, εἶπε μία σεβαστὴ κυρία. Ἀπὸ τὸ βράδυ εἶχα τόσην μελαγχολίαν καὶ στενοχωρίαν, ὥστε ἔλεγα μόνη μου ὅτι κάτι κακὸν θὰ συμβῇ...

— Κ' ἐμένα, διέκοψεν ἡ μικρούλα ἐγγονή, μ' ἐξύπνησε πέντε λεπτὰ πρὶν ἀπὸ τὸν σεισμὸν ἡ γατίτσα μου. Ἐνιαούριζε τόσο δυνατά, ὥστε δὲν ἤξευρα τί εἶχε πάθη... Καὶ ἔξαφνα, νὰ ὁ σεισμός !

Καὶ αἱ δύο ποῦ ἔλεγαν αὐτὰ εἶχαν δίκαιον. Διότι παρετηρήθη ὅτι ὅλοι σχεδὸν οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν ὅπου συμβαίνουν συχνοὶ σεισμοί, δύνανται νὰ προείπουν σχεδὸν ἀλανθάστως τὸν ἐπικείμενον σεισμόν· αἰσθάνονται τὸν ἐρχομόν του μὲ τὴν ἀθυμίαν καὶ τὴν νάρκην, αἱ ὁποῖαι τοὺς κυριεύουν. Ἀλλ' εἰς τὰ ζῷα κυρίως ἔχει μεγάλην ἐπίδρασιν ἡ προσέγγισις τοῦ σεισμοῦ. Εἰς τὴν Βενεζουέλαν, οἱ σκύλοι γαυγίζουν καὶ αἱ γάτες νιαουρίζουν κατὰ τρόπον ἰδιαίτερον. Κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1887, ὅταν ἔγινεν ὁ μεγάλος σεισμὸς εἰς τὴν Νίκαιαν τῆς Γαλλίας, ἕνας ἱπποκόμος παρατήρησεν ὅτι τὰ ἄλογά του, ἀρκετὴν ὥραν ἀπὸ πρίν, εἶχαν ρίψῃ ὀπίσω τὰ αὐτιά των καὶ δὲν ἤθελαν νὰ ἡσυχάσουν. Εἰς τὴν Χιλήν, πρὶν συμβῇ μία ἰσχυρὰ δόνησις, εἶδαν τοὺς γλάρους ποῦ ἐσηκώθησαν ἔξαφνα ὅλοι ἀπὸ τὴν παραλίαν καὶ ἐπέταξαν πρὸς τὰ βουνά. Εἰς δὲ τὸ Μεξικόν, ἔφυγαν μίαν ἡμέραν ὅλοι οἱ σκύλοι ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, ὡς νὰ ἐφοβοῦντο μήπως κρημνισθοῦν ἀπὸ τὸν σεισμὸν τὰ σπίτια καὶ τους θάψουν προώρως ὑπὸ τὰ ἐρείπιά των.

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Δυὸ γυναῖκες νὰ ὁδηγοῦνε
Εἶδα γέροντα τυφλὸ
Κι' ἄλλες δυὸ νὰκολουθοῦνε
Μὲ τὸ βῆμά τους δειλό.
—Ὥρα σας καλή, κυράδες. . .
Ποῦ τον πᾶτε μὲ καλό ;
—Στὶς αἰώνιες πρασινάδες,
Στὸν πανέμορφο γιαλό. . .
—Γέρος καὶ τυφλὸς ἀκόμα.
Εἶνε δυνατὸ νὰ ἰδῇ ;
—Ἐκεῖ ἀλλάζει ὁ γέρος σῶμα,
Ξανανιώνει, σὰν παιδί. . .
Τοῦ Θεοῦ εἶμαι ἡ Εἰρήνη
Κ' ἡ Ἀγάπη ἐδῶ ἡ καλή.
Κι' ἄλλες δυό, ἡ Ἐλεημοσύνη
Μὲ τὴ Φτώχεια τὴ δειλή.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΚΩΝΣΤ. ΤΡΕΠΕΚΛΗ ΚΑΤΣΑΒΕΛΗΣ

Βραβευθείς

ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* εἰς τὸν 74ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων.

[Ἴδε «Διάπλασιν» ἐν τ. σελ. 183]

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

— Εἶνε ἐντελῶς σύμφωνος μὲ τὴν γνώμην τῆς κυρίας Οὐΐξ, ἀπήντησεν ἡ Αἰμιλία.

— Λοιπόν, διὰ νὰ εἶσθε συνεπὴς εἰς τὰ φρονήματά σας, αὐτὸ θὰ εἰπῇ ὅτι θαυμάζετε καθ' ὑπερβολὴν τοὺς νέους Φέττυπλας...

Ἡ Αἰμιλία ἤρχισε νὰ γελᾷ· ἀλλὰ ἡ κυρία Οὐΐξ ἀπήντησε ζαρόνουσα τὰ φρύδια της:

— Θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ ἦσουν τόσον σοβαρός, ὅσον εἶνε αὐτοὶ οἱ νέοι.

— Μείνατε ἥσυχη, γιαγιά, θὰ γίνω σοβαρὸς ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρός μου. Νά, κυττάξετε πῶς μοιάζω κι' ὅλας μὲ τὸν Ἰώβ.

Καὶ ἐμιμήθη τόσον ἀστεῖα τὴν ἀδεξιαν στάσιν τοῦ καϊμένου τοῦ Ἰώβ, ὥστε καὶ ἡ γιαγιά του ἀκόμη δὲν ἐκρατήθη κ' ἐχαμογέλασεν.

— Αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ ἄνθρωποι, προσέθεσεν ἐν εἴδει συμπεράσματος, εἰμπορεῖ νὰ ἔχουν παιδείαν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔχουν πραγματικὴν ἀγωγὴν καὶ ἀνατροφήν.

— Καὶ ὅμως, μερικοὶ ἔχουν! ἀνέκραξεν ἀκουσίως ἡ Αἰμιλία.

— Γνωρίζετε κανένα τέτοιον;

— Βεβαίως.

— Εἰπέτε μου ἕνα καὶ μόνον ποῦ νὰ ἔχῃ τρόπους τῆς ἀνθρωπιᾶς, τοὐλάχιστον!

— Ὁ Κάρολος Πρέστων...

— Ἀ! αὐτὸς ὁ φοῖνιξ διὰ τὸν ὁποῖον ὅλο καὶ ὁμιλεῖτε. Δὲν ἄρχισε, νομίζω, ὡς ἱπποκόμος εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ παπποῦ σας;

— Ἱπποκόμος; ὤ! ὄχι, εἶπεν ἡ Αἰμιλία μὲ θυμωμένην φωνήν.

— Ὑπηρέτης, τότε, ἂν το προτιμᾶτε ἔτσι· λέγουν ὅτι ἐσεῖς τοῦ ἐμάθατε ὅσα γράμματα ξεύρει.

— Τί ἀστεῖον! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία καὶ ἐσηκώθη κατακόκκινη ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησίν της· τοῦ ἔδωσα μόνον μερικὰς συμβουλάς, πῶς νὰ μάθῃ τὴν ἀριθμητικὴν καὶ τὴν γραμματικήν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ γεγονὸς ὅτι ἐζοῦσεν ἐργαζόμενος εἰς τὸ σπίτι τοῦ παπποῦ μου, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τον γνωρίζῃ κανεὶς διὰ νὰ συλλογισθῇ ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὸν κατηγορήσῃ δι' αὐτὸ οὔτε τόσο-δά. Μᾶλλον πρὸς τιμήν του εἶνε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, παρὰ πρὸς κατηγορίαν του.

Καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον διὰ νὰ κάμῃ καταφανεστέραν τὴν δυσαρέσκειάν της.

— Εἶνε θαυμασία, ὅταν ἀνάβῃ ἔτσι, εἶπεν ὁ Εὐγένιος Πάλμερ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της. Εἶνε ὅμως φοβερὸς καὶ τρομερὸς ὁ χαρακτήρ της. Τὸ καλὸ δι' αὐτὴν εἶνε ὅτι θὰ εἶνε μίαν ἡμέραν πλουσιωτάτη. Πόσα λέγουν ὅτι θά της ἀφίσῃ ἡ γιαγιά της;

— Ἐπάνω κάτω ἕως πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα, ἀπεκρίθη ἡ θεία του, ἡ κυρία Ἰωνάθαν, χωρὶς νὰ ὑπαπτευθῇ ὅτι ἐπανελάμβανεν ἁπλῶς τὰ λόγια τῶν τριόδων.

Ἀλλὰ οὔτω ἐγράφετο ἡ ἱστορία εἰς τὸ Κιμπασσέτον, ἀφοῦ ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς μὶς Χάκκετ καὶ διεδίδετο ἔπειτα διὰ τῆς μὶς Ο'Νέϊλ. Ὅλος ὁ κόσμος εἰς τὸ χωρίον ἐνόμιζεν ὅτι ἡ Αἰμιλία θὰ εἶχε μίαν ἡμέραν πολλὰ χρήματα νὰ κληρονομήσῃ.

*

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΑΙΜΙΛΙΑΣ

6 Ἰουλίου.

«Θ' ἀρχίσω πάλιν νὰ γράφω τὸ ἡμερολόγιόν μου, ἀφοῦ το θέλετε, κυρία Φάγγ· θὰ εἶνε ἴσως ἀσφαλὲς μέσα εἰς τὸ μεγάλο χαρτοφυλάκιόν μου τὸ ὁποῖον κλείει μὲ κλειδί· λέγω ἴσως, διότι μὲ μερικοὺς ἀνθρώπους ποτὲ δὲν εἶνε κανεὶς βέβαιος διὰ τίποτε.

«Αἱ μαθήτριαί μου, ὅσον περνᾷ ὁ καιρός, γίνονται καλλίτεραι, κ' ἐγὼ καθημερινῶς ἀγαπῶ περισσότερον τὸ ἔργον τῆς διδασκαλίσσης. Μόνον ποῦ μὲ γερνᾷ πολύ· μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχω διπλασίαν ἡλικίαν ἀπὸ τὴν πραγματικήν, θ' ἀποζημιωθῶ ὅμως κατὰ τὰς διακοπάς· δὲν θὰ εἶμαι τότε μ ε γ ά λ η ὅπως τώρα, ἀλλὰ θὰ εἶμαι κ ο ρ ί τ σ ι εὔθυμον, ζωηρὸν καὶ χωρὶς ἔννοιες... θὰ μὲ πιστεύσετε; καὶ τώρα ἀκόμη δὲν εἰμπορῶ νὰ περιορίσω τὸν ἑαυτόν μου καὶ νὰ μὴν εἶμαι εὔθυμη, ὅταν δὲ βλέπω τὸν ἥλιον νὰ λάμπῃ ἔξω, ἔτσι μοῦ ἔρχεται ν' ἀφήσω ἐλεύθερα τὰ παιδάκια νὰ πᾶνε εἰς τὰ χωράφια ἔξω, καὶ νὰ τρέξω μαζί των νὰ πιάσω πεταλοῦδες.

«Μ' ἐρωτᾶτε πῶς εὑρίσκω τὸν κ. Πάλμερ; Λοιπόν, εἶνε νέος ἐξυπνος, διασκεδαστικός, σπουδασμένος μάλιστα· ἀλλὰ δέν μου φαίνεται νὰ ἔχῃ σταθερὰς καὶ ἀσφαλεῖς ἰδέας περὶ τῶν διαφόρων ζητημάτων, ἀλλ' οὔτε καὶ περὶ τῶν αἰσθημάτων του, οὔτε περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ζωῆς του. Τὴν μίαν ἡμέραν λέγει ὅτι δὲν ἐννοεῖ διατὶ ἐργάζονται οἱ ἄνθρωποι, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀγγέλλει ὅτι πρόκειται ν' ἀρχίσῃ μίαν σπουδαίαν ἐπιχείρησιν.

«Ἂν καὶ εἶνε ἀπὸ οἰκογένειαν πολὺ καθὼς πρέπει, οἱ τρόποι του ἐνίοτε εἶνε περιεργότατοι. Λόγου χάριν, χθὲς εἰσῆλθεν εἰς τὴν τάξιν μου χωρὶς νὰ κτυπήσῃ, ἐκάθησε δίπλα μου ἐπάνω εἰς τὴν ἕδραν, χωρὶς νὰ τον προσκαλέσω, καὶ τοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ δέσῃ ἕνα μανδήλι εἰς τὸ κεφάλι του, διότι ἠσθάνετο ρεῦμα, ἔλεγε, κ' ἐφοβεῖτο μὴν κρυολογήσῃ. Φαντάζεσθε πόσον ἐκοπίασα διὰ νὰ ἐμποδίσω τὰ παιδάκια νὰ μὴν ἀρχίσουν καὶ τον περιγελοῦν. Νομίζει λοιπὸν ὅτι τοῦ ἐπιτρέπονται τὰ πάντα, διότι εἶνε πλούσιος; Ἠθέλησε νὰ ἐξετάσῃ τὰ παιδιά. Τοὐλάχιστον, ἂν το ἔκαμνεν ὅπως πρέπει, δὲν θὰ μ' ἔμελε· ἀλλὰ τί ἐρωτήσεις, νομίζετε, ἔκαμε; Ἐπάνω-κάτω ὅπως τὴν ἐξῆς:

«— Ποῖοι εἶνε οἱ καλλίτεροι ποταμοὶ διὰ τὴν ναυτιλίαν;

«Καὶ νὰ ἐρωτᾷ τέτοια πράγματα ἕνα παιδὶ ἓξ ἐτῶν, τὸν Τέδδην Ἀπλεμπῆ! Ὁ καϊμένος ὁ μικρὸς ἐκύτταξε πρῶτα τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ δωματίου, ἔπειτα τὸ ταβάνι, ἔξυσε τὸ μέτωπόν του, καὶ τέλος ἀπεκρίθη:

«— Οἱ ποταμοὶ τοῦ γλυκοῦ νεροῦ!

«Αὐτὴ ἡ ἀπόκρισις ἔκαμεν εὐθυμότατον τὸν κ. ἐπιθεωρητήν, ὁ ὁποῖος ἔλαβε κατόπιν τὴν αὐθάδειαν νὰ φιλομετρήσῃ τὰ τετράδια τῶν ἐκθέσεων, ποῦ ἦσαν ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖόν μου. Ἤθελα νὰ τον ἐρωτήσω ἂν αὐτὸς ὁ τρόπος του δὲν ἦτο τρόπος ἀνθρώπου ἀναγώγου, σὰν ἐκείνους ποῦ εἶνε «ἔργα τῶν χειρῶν των!»— ὅπως λέγει ὁ Ἴδιος. Κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω πλέον τί δὲν θὰ τοῦ ἔκαμνα, τὴν στιγμὴν ποῦ ἄρχισε νὰ περιπαίζῃ τὰ θέματα τῶν παιδιῶν ἐμπρός των. Δὲν ἠξεύρετε πόσον τα πειράζει αὐτό, τὰ καϊμένα τὰ παιδάκια!..»

10 Ἰουλίου.

«Ἡ κυρία Ἰωνάθαν Οὐΐξ μὲ παρεκάλεσε νὰ μείνω εἰς τὸ σπίτι της ἕως τὰς διακοπάς· πρέπει νὰ ἐρωτήσω τὴ μαμμὰ τί πρέπει νὰ κάμω...»

30 Ἰουλίου.

«Τὸ μικρότερο παιδάκι τῆς κυρίας Ἀπλεμπῆ εἶνε πολὺ ἄρρωστο· χθές, τὸ ἐκράτησα εἰς τὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὸ ἐπεριπάτησα ἐπὶ μίαν ὥραν, ἐνῶ ἡ δυστυχισμένη μητέρα του ἀνεπαύετο ὀλίγον.»

4 Αὐγούστου.

«Τὸ μωρὸ τῆς κυρίας Ἀπλεμπῆ ὅσον πηγαίνει καὶ χειροτερεύει· ὑπεσχέθην εἰς τὴν μητέρα του νὰ ὑπάγω καὶ ν' ἀγρυπνήσω κοντά του ἀπόψε.».

5 Αὐγούστου.

«Τὸ παιδάκι ἀπέθανε· ἀλλὰ θά το πιστεύσετε; ὁ θάνατός του ἦτο εὐλογία, οὕτως εἰπεῖν, δι' ὅλην τὴν οἰκογένειαν τοῦ δυστυχισμένου μωροῦ! Εἶχε μηνιγγίτιδα, ἡ ὁποία ἀπεδόθη εἰς τὸ ὅτι ὁ πατέρας του, μίαν ἡμέραν ποῦ ἦτο μεθυσμένος, τὸ ἄφισεν ἀπὸ τὰ χέριά του, καὶ τὸ μωρὸ ἔπεσεν. Ὁ κ. Ἀπλεμπῆς τὸ ἀγαποῦσε πολύ. Τόσον κατάκαρδα ἐλυπήθη ὅταν το εἶδε νὰ πεθαίνῃ, τόσον βαθέως ἠσθάνθη τὰς τύψεις τοῦ συνειδότος, ὥστε ὠρκίσθη ἐπὶ τοῦ μικροῦ ἐκείνου ἀφύχου σώματος νὰ μὴν πίῃ ἄλλην φορὰν οὔτε οἰνοπνεύματα οὔτε μεθυστικὰ ποτά· ὅ,τι αἱ παρακλήσεις τῆς συζύγου του δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κάμουν, ἐκεῖνο τὸ καϊμένο μικρὸ τὸ κατώρθωσεν!»

7 Αὐγούστου.

«Ἔθαψαν σήμερον τὸν μικρὸν Τόμμην· ὅλα τὰ παιδάκια τοῦ σχολείου ἐπῆραν καὶ ἔρριψαν ἄνθη εἰς τὸν τάφον του, εἰς τὸ νεκροταφεῖον τοῦ Οὐΐξ, ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸν λόφον. Κοιμήσου ἐν εἰρήνῃ, ἀγγελοῦδί μου! ἔκαμες ἐσὺ εἰς τὴν βραχεῖάν σου ζωὴν περισσότερον καλόν, παρὰ ἂν ἐζοῦσες μακρὰ ἔτη!

«Ὁ πατέρας του ἐπανέλαβε τὸν ὅρκον του ἐμπρὸς εἰς τὸν λάκκον ὅπου ἔθαψαν τὸ λείψανον. Ἔβαλεν ὅλους μάρτυρας αὐτῆς τῆς ἐπισήμου ὑποσχέσεώς του, εἶμαι δὲ βεβαία ὅτι θὰ την τηρήσῃ. Κανεὶς ἕως τῶρα δὲν εἶχε κατορθώσῃ νὰ την ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸ στόμα του, διότι, ἔλεγε, δὲν ἠσθάνετο τόσην δύναμιν μέσα του, ὥστε ν' ἀντισταθῇ εἰς τὸν πειρασμόν. Ἐζήτησε λοιπὸν ἀπὸ ὅλους νὰ τον βοηθήσουν νὰ την τηρήσῃ, ἀντὶ νὰ τον παροτρύνουν νὰ πίνῃ. Ὅλοι οἱ φίλοι του ἦσαν παρόντες· καὶ κανεὶς δὲν ἔμεινε χωρὶς νὰ δακρύσῃ.

«Ἀπόψε, μετὰ τὸ τσάϊ, ἐκτύπησαν τὴν θύραν· ἡ Ἅδα Οὐΐξ ἐπῆγε ν' ἀνοίξῃ, καὶ ὁ κ. Ἰώβ Φέττυπλας εἰσῆλθε, πολὺ περισσότερον ἀδέξιος καὶ στενοχωρημένος παρὰ κάθε ἄλλην φοράν. Ὅλοι ἀπορήσαμεν πολύ· διότι ὁ κ. Ἰώβ δὲν ἔχει τὴν συνήθειαν νὰ κάμνῃ ἐπισκέψεις· ἀλλὰ νομίζω ὅτι καὶ ὁ ἴδιος ἦτο τόσον ἐκπεπληγμένος ὅσον καὶ ἡμεῖς διὰ τὴν τόλμην του. Ὅταν ἡ γιαγιὰ Οὐΐξ τὸν ἠρώτησε διατὶ δὲν ἔφερε καὶ τὸν ἀδελφόν του, ἀπεκρίθη ὅτι ὁ Ἱερεμίας δὲν εἶχε δ ι ά θ ε σ ι ν νὰ ἔλθῃ.

«Ὁ κ. Πάλμερ μοῦ ἔρριψε μίαν λοξὴν ματιὰν ποῦ εἶχε μεγάλην σημασίαν, καὶ ἀπεσύρθη ἀφίσας με μόνην μὲ τὴν γιαγιά του διὰ νὰ δεχθῶμεν τὸν κ. Ἰώβ. Ὁ καϊμένος αὐτὸς εἶχε γίνῃ κόκκινος σὰν παπαροῦνα μετὰ τὴν ἀδεξίαν καὶ ἀτυχῆ ἐκείνην ἀπάντησίν του. Καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι «δὲν ἔχει ἀνατροφήν», ὡς λέγει ὁ κ. Πάλμερ, τὸ ἀντιλαμβάνεται τελείως, ἂν καὶ πολὺ ἀργά, ὁσάκις πίπτῃ ἔξω εἰς τὰ ζητήματα τῆς συμπεριφορᾶς. Ἔκαμα ὅ,τι ἠδυνάμην διὰ νὰ τον ἐνθαρρύνω· τὸν παρεκάλεσα νὰ μου ἐξηγήσῃ μίαν λατινικὴν φράσιν, τῆς ὁποίας τὸ νόημα μοῦ ἐφαίνετο σκοτεινόν, καὶ κατώρθωσα ἐπὶ τέλους νὰ τον κάμω νὰ πάρῃ θάρρος. Ἡ κυρία Οὐΐξ τῷ ὡμίλησεν ἔπειτα διὰ τὴν οἰκογένειαν Ἀπλεμπῆ καὶ διὰ τὸν ὅρκον τοῦ κ. Ἀπλεμπῆ. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Πάλμερ, μὲ ὅλην τὴν ἀπαιτιοδοξίαν του, πιστεύει ὅτι ὁ δυστυχὴς αὐτὸς ἄνθρωπος ἔχει σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ διορθωθῇ, ἀλλὰ θὰ κοπιάσῃ πολὺ ἕως ὅτου τὸ ἐπιτύχῃ.»

10 Αὐγούστου.

«Ἡ Χαρὰ ἦλθε σήμερον νὰ με ἰδῇ· Δὲν ἔμεινε παρὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας· ἐγὼ τόσον εὐχαριστήθην ποὺ την εἶδα, ὥστε τὴν ἀγκάλιασα καὶ την ἐφίλησα ἐμπρὸς στὰ παιδάκια, τὸ ὁποῖον δὲν συνάδει μὲ τοὺς κανονισμούς.

Αὔριον, — γενικὴ ἐπιθεώρησις καὶ δημόσιαι ἐξετάσεις ἐπὶ παρουσίᾳ ὅλων τῶν γονέων τῶν μαθητῶν. Νὰ με κλαῖτε, κυρία Φάγγ!»

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

(Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς *Σοφίας Μάϋ*)

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΑ'.

Ὁ Παυλῆς ἐπῆγε τότε πρὸς τὸ μέρος τῶν ναυαγῶν, ποῦ ἔτρεξαν καὶ αὐτοὶ νὰ τον πλησιάσουν, καὶ ἐπέταξε θριαμβευτικῶς ἐπάνω στὴν ἄμμον ἕνα ζῷον πολὺ μακρύ. Τὸ ζῷον αὐτὸ στριφογυρίζει καὶ ἀνασηκόνεται, καὶ κάνει τὸν κύριον Μπέμπην νὰ κατατρομάξῃ.

Ὡς καὶ ὁ Λουλοῦ ὁ ἴδιος στέκεται σαστισμένος.

—Πιά'στο! πιά'στο! τοῦ λέγει ὁ Παυλῆς, καὶ μὲ μιὰ δαγκαματιὰ ἐπάνω στὸ κεφάλι τοῦ φοβεροῦ ζῴου, ὁ γενναῖος Λουλοῦ τὸ σκοτώνει.

— Εἶνε φεῖδι! φωνάζει ὁ κύριος Γιαννάκης.

— Ἡ νεροφεῖδα τῆς θαλάσσης! λέγει ἡ Κική.

— Καλὲ ὄχι! ἀπαντᾷ ὁ Παυλῆς·

«Ὁ γενναῖος Λουλοῦ τὸ σκοτώνει.»

εἶνε χέλι, χέλαρος πρώτης τάξεως! μ' αὐτὸ θὰ φᾶμε καὶ θὰ χορτάσουμε!

—Αὐτό, χέλι; σώπαινε καὶ φυλάξου νὰ μή σε δαγκάσῃ, Παυλῆ! Εἶνε κροταλίας, μπορεῖ νἄνε καὶ βόας! Ὤ! ἂν εἶχα μαζί μου ἕνα ναυτικὸ μπαλτά!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΒ'.

Ὁ βόας ἐσάλευεν ἀκόμα. Ὁ Παυλῆς, ὁ ὁποῖος δὲν γνωρίζει τί εἶνε ὁ

«Μία ὡραία φωτιά.»

βόας, γνωρίζει ὅμως πολὺ καλὰ τί εἶνε τὸ χέλι, πιάνει τὸ ζῷον λιγάκι παρακάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι, πλησιάζει σ' ἕνα

κλαδὶ ἑνὸς δένδρου, καὶ τὸ κρεμνᾷ ἐκεῖ ἀπὸ τὸν λαιμόν, ἀφοῦ τὸ ἔδεσε πρῶτα μ' ἕναν σπάγον. Ὕστερα μὲ τὸ κλαδευτηράκι του, ποῦ εἶχε φυλαγμένο στὴν τσέπη του, χαράζει τὸ πετσὶ τοῦ χελιοῦ, καὶ τὸ γδέρνει, ἀκριβῶς ὅπως βγάζομεν τὴν κάλτσα ποῦ την τραβοῦμε καὶ γυρίζει ἀνάποδα.

— Ἀλήθεια, λέγει ὁ πλοίαρχος, μπορεῖ καὶ νἄνε χέλι, ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν εἴμαστε Ἐσκιμῶοι γιὰ νὰ φᾶμε ὠμὰ ψάρια.

Ἡ δεσποινὶς Κική κάμνει ἀπὸ μέσα της τὸν συλλογισμὸν ὅτι καλλίτερα νὰ φᾶνε ὠμὸ ψάρι παρὰ νὰ φᾶνε τὸν καϊμένο τὸν Παυλῆ.

Ὁ Παυλῆς, — τὴ δουλειά του! Βγάζει ἀπὸ πὴν τσέπη του ὕσκα καὶ πυριόβολα· ὕστερα, μαζεύει φύλλα καὶ ξερόκλαδα, καὶ ἀνάβει κοντὰ σ' ἕνα βράχο ποῦ εἶνε κοντὰ στὸ ποτάμι, μιὰ ὡραία φωτιά. Καὶ ὕστερα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν, τὸ χέλι, κομμένο μικρὰ κομμάτια, ἁπλόνεται ἐπάνω στ' ἀναμμένα κάρβουνα.

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΑΝΑΚΑΤΟΣΟΥΡΑ

Ἂν ταιριάζῃ σὲ κορίτσι αὐτὸς ὁ ἄσχημος τίτλος, τότε ἡ μικρή μου φιληνάδα Νίνα εἰμπορεῖ νὰ τον φέρῃ, καὶ μὲ τὸ παραπάνω. Διότι ἄλλο δὲν κάμνει καθημερινῶς παρὰ νὰ ἀνεβοκατεβαίνῃ τὲς σκάλες, νὰ ἀνακατεύεται εἰς τὴν κουζίναν, νὰ μπερδεύεται εἰς τὸ πλυσταρειό, νὰ «φυτρόνῃ ἐπὶ τέλους, ἐκεῖ ὅπου δὲν τὴν σπέρνουν» — ὅπως λέγει ὁ περιβολάρης τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ των.

Καρέκλα δὲν εἰμπορεῖ νὰ μετακινηθῇ εἰς τὸ σπίτι, χωρὶς νὰ τρέξῃ καὶ αὐτὴ νὰ βοηθήσῃ,— νὰ εἰπῇ τὴν γνώμην της τοὐλάχιστον.

Τὴν ἄλλην φοράν, αἱ ὑπηρέτριαι ἐκατέβασαν εἰς τὴν αὐλὴν τὰ στρώματα καὶ τὰ σκεπάσματα διὰ νὰ τα τινάξουν. Νά, καὶ ἡ Νίνα μας παροῦσα! Πηγαίνει καὶ κάθεται ἐπάνω-ἐπάνω στὰ στρώματα, ποῦ ἦσαν ἕνας σωρός.

— Τώρα, κυρία Νίνα, τῆς λέγει ἡ Μαρία ἡ καμαριέρα, κάνε μου τὴ χάρι νὰ κατέβῃς, γιατὶ θὰ τα τινάξωμε τὰ στρώματα μαζί μὲ τὴν Κυριακούλα, καὶ σὺ βέβαια δὲν εἶσαι στρῶμα, γιὰ νὰ σε τινάξωμε καὶ σένα . . .

— Ὤ! νὰ σας βοηθήσω κ' ἐγώ! λέγει ἡ Νίνα, καὶ ἁρπάζει μὲ τὰ χεράκια της τὴν ἄκραν μιᾶς μάλλινης κουβέρτας.

Ἔπιασεν ἡ Μαρία τὴν ἄλλην ἄκραν, ἡ Κυριακούλα ἡ μαγείρισσα τὰς ἄλλας δύο, καί: — Χώπ! ἔδωσαν μιὰ καὶ ἐτίναξαν τὴν κουβέρτα.

Ἀλλὰ τὸ τίναγμα ἦτο τόσον δυνατόν, ὥστε ἡ ἄκρα τῆς Νίνας τῆς ἐφυγεν ἀπὸ τὰ χεράκια της, καὶ ἡ Νίνα ἐκυλίσθη καταγῆς.

— Εἶδες ποῦ ἀνακατεύεσαι στὲς ξένες δουλειές; Στάσου νὰ δοῦμε μὴν ἐκτύπησες . . . τῆς λέγει ἡ Κυριακούλα.

— Δὲν εἶνε τίποτε, ἀπαντᾷ ἡ Νίνα.

Καὶ ἔβαλε τὰ δυνατά της διὰ νὰ μὴν κλάψῃ, ἂν καὶ μὲ τὸ πέσιμον ἐκεῖνο εἶχε κτυπήσῃ ἀρκετὰ δυνατά.

Ἄφησε λοιπὸν τὰ στρώματα, καὶ ἔτρεξε στὴν κουζίνα, νὰ βοηθήσῃ ἐκεῖ. Ἀλλὰ ἡ Κυριακούλα εἶχε τὴν πρόνοιαν νὰ κλειδώσῃ τὴν θύραν τῆς κουζίνας, διὰ νὰ μὴν ἔμβῃ ἐκεῖ κατὰ τὴν ἄπουσίαν της ἡ μικρά μας δεσποινίς.

Ἀπογοητευμένη ἀπὸ ἐκεῖ, τρέχει τότε εἰς τὸν κῆπον. Σημειώσατε ὅτι ἡ Νίνα δὲν ἦτο πολὺ δυνατῆς κράσεως, καὶ δι' αὐτὸ — κατὰ συμβουλὴν τοῦ ἰατροῦ — τὴν ἄφιναν οἱ γονεῖς της νὰ τρέχῃ ὅπως τῆς ἄρεσε μέσα στὸ σπίτι καὶ στὸν κῆπον, διὰ νὰ δυναμώσῃ. Ὁ ἰατρὸς ἐπίσης εἶχε διατάξῃ νὰ μὴν τὴν στείλουν εἰς τὸ σχολεῖον, παρὰ ὅταν μόνη της τὸ ζητήσῃ.

Καὶ δὲν ἀργησε νὰ συμβῇ αὐτό.

Μίαν, ἡμέραν ὁ Γιακουμῆς ὁ περιβολάρης ἐτακτοποιοῦσε τοὺς σπόρους του καὶ ἐπεριποιεῖτο τὲς γλάστρες του μέσα εἰς τὴν σέρραν, ὅταν ἡ Νίνα ἦλθε βιαστικὴ καὶ πρόθυμη νὰ τον βοηθήσῃ καὶ νὰ τον συμβουλεύσῃ μὲ τὰς σοφάς της γνώμας.

— Καλέ, Γιακουμῆ! καλέ, τ' εἶνε αὐτό, αὐτὸ τὸ λουλοῦδι εἶνε πολὺ μεγάλο γι' αὐτὴ τὴ γλαστρίτσα. Βγάλ' το καὶ βάλε το στὴ μεγάλη, ποῦ ἔχει τὸ μικρό . . . Νὰ το ξερριζώσω τὸ μικρό, γιὰ νὰ βάλῃς τὸ μεγάλο;

— Ἄφισέ τες τὲς γλάστρες ὅπως εἶνε, κυρία μου, λέγει ὁ περιβολάρης, γιὰ νὰ μὴν χαλάσουν τὰ λουλούδια. Πήγαινε καλλίτερα ἔξω καὶ σπεῖρε . . .

— Ναί, μὰ τὴν ἄλλη φορὰν ποῦ ἔσπειρα, μοῦ εἶπες πῶς ἐξερρίζωσα κάτι ρίζες σπάνιες . . . Λοιπόν, θὰ καθήσω ἐδῶ!

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, κάθησε ἥσυχη στὴ γωνιά, καὶ κύτταξε τί κάμνω ἐγώ, νὰ μαθαίνῃς . . . λέγει ὁ Γιακουμῆς.

— Πολὺ καλά, εἶπεν ἡ Νίνα, καὶ ἐπῆγε κ' ἐσκάλωσε σὲ μιὰ ὑψηλὴ ἑταζέρα ποῦ εἶχε θέσεις πολλὲς σὰν σκάλα.

Ἀπὸ ἐκεῖ ἔβλεπε τὸ ἀπέναντι ράφι, καὶ εἶδεν ἐπάνω εἰς αὐτὸ ἕνα μακρὺ κουτὶ χωρισμένο εἰς μικρὰ-μικρὰ χωρίσματα, καὶ κάθε χώρισμα ἦτο γεμάτο μὲ σπόρους.

— Τί περίεργα μαῦρα πραγματάκια, ἐσυλλογίζετο ἀπὸ μέσα της ἡ Νίνα. Τρώγονται ἄραγε; Ἤθελα νἀφευγε ὁ Γιακουμῆς γιὰ νὰ πάρω μερικὰ νὰ ἰδῶ τί εἶνε.

Πραγματικῶς ὁ Γιακουμῆς ἐπῆγεν ἔξω μετ' ὀλίγον, καὶ ἄφισε τὴν Νίναν μόνην εἰς τὴν σέρραν. Κατεβαίνει ἡ καλή μας ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ἦτο ἀνεβασμένη καὶ τρέχει στὸ κουτί. Ἀλλὰ τὸ ράφι ἦτον ἀρκετὰ ὑψηλά, καὶ ἡ Νίνα ἠναγκάσθη νὰ ἀνασηκωθῇ στὲς μύτες τῶν ποδιῶν της καὶ νὰ σηκώσῃ ὑψηλὰ τὰ χεράκια της διὰ νὰ φθάσῃ τὸ κουτί.

Τρομάρα μου! τὸ κουτὶ δὲν ἦτο καλὰ στερεωμένο ἐπάνω στὸ ράφι, καὶ μόλις τὸ ἤγγισεν ἡ Νίνα, δίνει μιὰ καὶ πέφτει κάτω, καὶ ὅλοι οἱ σπόροι σκορπίζονται εἰς τὸ πάτωμα. . .

— Ἀγ! μαμμά μου! λέγει ἡ Νίνα τί ἔκαμα! Οὔ! πῶς θὰ θυμώσῃ τώρα ὁ Γιακουμῆς· θαρρῶ . . . καλλίτερα εἶνε νὰ τα σκουπίσω.

Ἀρπάζει λοιπὸν τὴ σκοῦπα καὶ σαρόνει προσεκτικὰ ὅλους τοὺς σπόρους καὶ τοὺς βγάζει ἔξω στὸ δρομάκι τοῦ κήπου.

Ἀλλὰ ποιὸς ἔρχεται μὲ τόσον σιγανὰ βήματα ὀπίσω της; Ὁ Γιακουμῆς! Ὠ! ἄμα εἶδε τί ἔκαμεν ἡ μικρὰ κυρία, ἐθύμωσε, ἐκοκκίνισε, ἀγρίεψε, καὶ εἶπε πῶς θὰ το εἰπῇ τοῦ πατέρα της, νὰ μάθῃ ἄλλη φορὰ «νὰ φυτρόνῃ ἐκεῖ ποῦ δὲν τὴν σπέρνουν!»

— Δὲν ἤθελα... ἐγώ... νὰ τὸ ρίξω... ἔπεσε μοναχό του, ἄμα τὸ ἀγγιξα! λέγει ἡ καϊμένη ἡ Νίνα, καὶ κλαίει ἀπὸ τὸν φόβον της.

Ἄχ! ἂν το εἰπῇ ὁ Γιακουμῆς στὸν πατέρα της, πόσο θὰ θυμώσῃ ὁ πατέρας της! Οἱ σπόροι ἦσαν πολὺ σπάνιοι, καὶ ἡ Νίνα ἐγνώριζε πόσον ὁ πατέρας της ἀγαποῦσε τὰ ὡραῖα ἄνθη καὶ πόσον ἐφρόντιζε διὰ τὸν κῆπόν του.

— Μὴν τὸ εἰπῇς, καϊμένε Γιακουμῆ, καὶ δὲν θὰ το ξανακάμω!

Ἀλλ' ὁ Γιακουμῆς ἦτον ἄκαμπτος σὰν τὸ ξύλο τῆς τσάπας του. Ἐννοοῦσε νὰ τὸ εἰπῇ.

Καὶ ἡ δυστυχὴς Νίνα ἔφυγε μὲ δακρυσμένα μάτια, καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν κα-μαρούλα της. Ἐκεῖ ἐκάθησεν ἥσυχη καὶ ἐσυλλογίζετο ὅτι καλὰ νὰ πάθῃ, ἀφοῦ πηγαίνει καὶ ἀνακατεύεται μὲ τὲς ὑπηρέτριες ποῦ τὴν ρίχνουν κάτω σὰν νὰ ἦτο μαξιλάρι, καὶ τὸν περιβολάρη, ποῦ δὲν εἶνε τόσον εὐγενὴς ὥστε νὰ συγκινηθῇ, ἄμα τον παρακαλοῦν μὲ τόσα κλάμματα. Καλέ, δὲν εἶνε καλλίτερα εἰς τὸ σχολεῖον;

Αὐτὴν τὴν σκέψιν ἔκαμε.

Καὶ τὸ μεσημέρι, εἰς τὸ τραπέζι, ἀφοῦ ἐπερίμενε πολλὴν ὥραν καὶ εἶδεν ὅτι ὁ καλός της πατέρας δὲν την ἐπέπληξε διὰ τὴν ζημίαν ποῦ ἔκαμεν, ἀφοῦ ἐνόησεν

ὅτι τὴν ἐσυγχώρησε, διότι τὴν εἶδε τόσον λυπημένην, ἐγύρισε καὶ του εἶπε:

— Πατέρα, θέλω νὰ με στείλετε εἰς τὸ σχολεῖον, ἄμα ἀνοίξῃ.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Φῶτο, κρύσξε γιατὶ ἡ γάτα θὰ φάγῃ τὸν παπαγάλο του.

— Μὴ φοβᾶσαι, Ἰάκωβε! Οἱ παπαγάλοι ζοῦν ἑκατὸ χρόνια καὶ παραπάνω ἀκόμη . . .

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βέλλ ν ος Διπλωμάτου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΑΘΡΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

ἀπονέμεται σήμερον εἰς τὸν *Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς*, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ διάστημα τῶν ἐτῶν 1902-3 ἔλαβε τὰ ἑξῆς:

Εἰς τὸν 70ὸν Διαγ. (Αὐσεων) Γ' Βραβ. = 1/3
Εἰς τὸν 71ον Διαγ. (Ἀσκήσεων) Γ' Βραβ. = 1/3
Εἰς τὸν 72ον Διαγ. (Διηγήμ.) Ἔπαινον = 1/16
Εἰς τὸν 73ον Διαγ. (Αὐσεων) Γ' Βραβ. = 1/3
Εἰς τὸν 74ον Διαγ. (Αὐσεων) Γ' Βραβ. = 1/3
Εἰς τὸν Μ. Διαγ. Μεταφράσεως Γ' Βραβ. = 1/3
Εἰς τὸν Μ. Διαγ. Καλλιγραφίας Ἔπαινον = 1/16
Εἰς τὸν Μ. Ποιητικὸν Διαγ. Β' Βραβ. = 1/4

Ἀθροίσμα = 1.

Συγχαίρω τὸν *Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς* καὶ περιμένω τὴν φωτογραφίαν του. Θὰ λάβῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὴν ἰδῇ δημοσιευομένην δύο φορές, μίαν εἰς τὸ Σύμπλεγμα τῶν Ἐσοπαθωμένων, καὶ μίαν χωριστὰ διὰ τὸ Ἀθρόον. Τοῦ ἔστειλα τὰ βιβλία τὰ ὁποῖα μοῦ ἐζήτησε.

Δημοσιεύω ἐδῶ τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἔστειλε προχθὲς ἡ φίλη μου *Δημοκρατημένη* πρὸς τὸν κ. Ξενόπουλον, διὰ νὰ ἐλθῇ μὲ πόσην εὐπρέπειαν, μὲ πόσον *τάκτ*, καθὼς λέγουν οἱ Γάλλοι, εἶνε γραμμένη Ὅταν μικρότεροι κατὰ τὴν ἡλικίαν ἀπευθύνωνται πρὸς μεγαλυτέρους διὰ νὰ τους συγχαροῦν, ὅ,τι θὰ ἔλεγαν πρὸς ἴσους ἢ μικροτέρους, ἐδῶ θὰ ἐκινδύνευε νὰ καταντήσῃ αὐθάδεια. Ἰδέτε τί ὡραῖα ποῦ ἀπέφυγεν αὐτὸν τὸν σκόπελον ἡ *Δημοκρατημένη*: «Κύριε Ξενόπουλε, Σᾶς ἐσωκλείω τὸ ἀντίτυπον τῶν «Διηγημάτων» σας. Μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε περιττὸν νὰ σας ·πῶ πόσον μοῦ ἄρεσαν. Ὅσον δὲ διὰ τὸν «Ἐσταυρωμένον Ἔρωτα», ὕστερ' ἀπὸ τόσα συγχαρητήρια ἐπιφανῶν προσώπων ποῦ ἐλάβατε, θὰ τολμήσω ποτὲ νὰ σας ἐκφράσω τὰ ταπεινὰ ἰδικά μου; — Μετὰ τῶν χαιρετισμῶν μου, διατελῶ κλ.» — Ἴδοὺ τωὀντι μία ἐπιστολή, ἡ ὁποία εἰμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πρότυπον.

Λέγει ὅμως ὁ Κανονισμός, ἀγαπητέ μου *Κλάδε Ἐλάας*, ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν μακεδονικὴν ἐπιστολήν,) ὅτι ρίπτονται εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων τὰ τετράδια, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν σημείωσιν πρὸς ποῖον ἀπευθύνονται· Θὰ ἐπρωτιμοῦσες τοῦτο, ἢ νὰ πληρώσῃς ἓν δεκάλεπτον, ἀφ' ἑνὸς ὡς πρόστιμον διὰ τὴν ἀρχὴ ἡμάθαν σου, ἡ ὁποία, ἐκτὸς τῆς μικρᾶς δαπάνης τῆς ἐπιστροφῆς, μ' ἔσαλε καὶ εἰς κόπον που δὲν μοῦ τον ἐπιβάλλει ὁ Κανονισμός, — καὶ ἀφ' ἑτέρου ὡς ἀμάθειν ἐλαχίστην διὰ τὸ μάθημα ποὺ σου ἔδωσα νὰ εἶσαι ἀκριβὴς καὶ προσεκτικός, — μάθημα, τὸ ὁποῖον πολὺ θὰ σου χρησιμεύσῃ εἰς ὅλον σου τὸν βίον, καὶ ἂς σου ἐστοίχισε τόσο. . . θυμά . . . δέκα μόνον λεπτά!

Ὁ Φάουστ [ΕΕ], ὁ ὁποῖος ταξειδεύει τώρα νεῖς ξένας χ... διὰ νὰ ἴδῃ προσφιλεῖς συγγενεῖς, μοῦ ἐστάλη σήμερον ἀπὸ τὴν Μανσούραν. Καὶ μου περιγράφει ὡραιότατα ἕνα γάμον κοπτικὸν (Κοπτῶν δηλαδή), ποῦ εἶνε ἀπὸ τὰ περιεργότερα πράγματα ἀφ' ὅσα εἶδεν εἰς τὴν ζωήν του.

Μοῦ ἤρεσε πολύ, *Πίθηκε τοῦ Βορνέου* [ΕΕ], ἡ ποικίλη κ' εὐφυεστάτη ἐπιστολή σου. Ὁ χῶρος δὲν μου ἐπιτρέπει νὰ σου ἀπαντήσω εἰς ὅλα τὰ θέματα, κ' ἐκλέγω μόνον τὸ περὶ πνευματισμοῦ. Πίστευσε ὅτι τὰ κινούμενα τραπεζάκια δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς! Ἡ ψυχὴ βεβαίως εἶνε ἀθάνατος· ἀλλ' εἶνε ἀστεῖον νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸν κόσμον μόνον ὅταν βάλουν μερικοὶ τὰ δάκτυλά των ἐπάνω εἰς μίαν *ροσέττα*! "Οσον δι' αὐτὰ ποῦ εἶδες καὶ ἤκουσες, εἶμαι βεβαία ὅτι ἦτο παιγνίδι ἑνὸς ἐκ τῶν «κυκλοτραπεζοκαθεζομένων» — διὰ νὰ μεταχειρισθῶ τὴν λέξιν τῆς Χαλιμᾶς.

Ἀπὸ τὰ Τέμπη, «ἀπὸ τὰ θεσπέσια Τέμπη, ἀπὸ τὴν κοιτίδα αὐτὴν τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Ὡραίου μοῦ γράφει σήμερον ὁ *Δίθηρ* [ΕΕΕ]. Τί ὡραῖα, τί ποιητικὴ ποῦ εἶνε ἡ ἐπιστολή του, καὶ πόσον ἐνθουσιῶδες καὶ κάλλεπῆς τὸ ποίημα, μὲ τὸ ὁποῖον τελειόνει. Ἡ φράσις ὅμως «τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Ὡραίου» τί σημαίνει; Σήμερον λέγομεν *ὡραῖον* ὅ,τι οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγαν *καλόν*. Τὸ *καλὸν* οἱ ἀρχαῖοι τὸ ἔλεγαν *ἀγαθόν*, τὸ δὲ *ὡραῖον* ὅ·ἐκείνους ἐσήμαινεν *ὅριμον*.

Ἱππότα τοῦ Μεσαίωνος [ΕΕΕ], πᾶν ὅ,τι μοῦ ἔστειλες ἐλήφθη καὶ ἡσύχασε. Ὡραιοτάτη ἡ ἐπιστολή, διὰ τῆς ὁποίας μοῦ περιγράφεις τὸ ταξεῖδί σου. Ἐγέλασα εἰς τὸ μέρος ὅπου λέγεις ὅτι τὸν ἵππον σου τὸν ὠνόμασες Μεσαίωνα, διὰ νὰ εἶσαι ὄχι μόνον *Ἱππότης* ἀλλὰ καὶ *Ἱππεὺς τοῦ Μεσαίωνος*.

Ἀσαβύριον Ρόδου [ΕΕ] μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου, ὅπου μοῦ περιγράφεις τὴν ἐπισκεψίν σου εἰς τὰ θωρηκτά. Γράφε ὅμως καὶ τίποτε ποῦ νὰ σχετίζεται μὲ τὴν Διάπλασιν περισσότερον. Ἄλλοτε οἱ φίλοι μου μοῦ ἔγραφαν χίλια δυὸ ἀφορῶντα τὸν κύκλον μας, καὶ ἡ Ἀλληλογραφία ἦτο ζωηροτάτη. Τώρα βλέπω ὅτι μοῦ λείπουν οἱ τοιοῦτοι εἴδους ἐπιστολογράφοι

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Πρίγκιπα τῆς Ἐπταλόφου* (+★+ αὐτὸ ἦτο τὸ ὡραιότερον· αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ πρισεχές·) *Ἱππότην τοῦ Πηλίου* (Ψ. Χ. αὐτὸ θὰ προτιμᾶς καὶ σύ, ἀφοῦ τὸ ἔγραψες πρῶτον· ποτὲ δὲν εἶνε ἀργὰ διὰ νὰ ἐγγραφῇ κανεὶς εἰς τὴν «Δ ἀπασιν», διότι καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἂν ἐγγραφῇ, δύναται, ἂν θέλῃ, νὰ λάβῃ τὰ φύλλα ἐξ ἀρχῆς καὶ νὰ ἔχῃ τὸν τόμον του πλήρη·) καὶ *Μπάρμπαλιναρδον* (Δ. Α. σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις· πρέπει νὰ εὐχαριστήσω καὶ τὸν κ. Σχολάρχην, ὁ ὁποῖος, ὁμιλῶν περὶ ἐμοῦ ἐνθουσιωδῶς, μοῦ προμηθεύει τόσον καλοὺς φίλους.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ἡ *Κυρία μὲ τὰς Καμελίας* μὲ τὸν *Τύλλον Ὀστίλλιον*, *Λάτριδα τῶν Ἀστέρων*, *Δάλιαν*, *Χωλὸν Διάβολον* καὶ *Ἰατωνικὸν Χρυσάνθεμον* — τὸ *Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* μὲ τὸ *Κόκκινο Λύγο*, *Σπίθαν Τίγραν*, *Μελιχρὰν Ἀκτίνα*, *Ἀνέλπιστον Χαρὰν* καὶ *Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας* — ὁ *Ναυαγὸς τῆς Κυνθίας* μὲ τὸν *Ἠλεκτρικὸν Σπινθῆρα* καὶ *Ποῖος Εἶμαι* — ὁ *Πίθηκος τοῦ Βορνέου* μὲ τὸ *Ἐνδόξον Μεσολόγγιον*, *Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ* καὶ *Ἀθῶαν Καρδίαν* — ἡ *Κάβο-Κόρακας* μὲ τὸν *Διάβολον Ἐσπερινὸν Μεσολογγιτάκι* καὶ *Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν* — ἡ *Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ* μὲ τὴν *Μικρούλαν Πατριωτίδα*, *Μή με Λησμόνει*, *Ἀεράκι τοῦ Βουνοῦ*, *Τσιγγαρέλλαν* καὶ *Ἀνεμόμολον* — τὸ *Κόκκινο Λύγο* μὲ τὴν *Μιράνταν*, *Κόκκινον Κρίνον*, *Κόκκινο Γαρύφαλλο* καὶ *Κόκκινο Καπελάκι* — ἡ *Διονυσιὰς Πηγή* μὲ τὴν *Ἀγωνῶσαν Ψυχήν*, *Ἀρσακειάδα Δαρίσσης*, *Ἄνθος τῆς Ἐλπίδος*, *Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ* καὶ *Ἀκτῖνα τῆς Ἐλευθερίας* — ὁ *Ἀετὸς τῆς Ἐρήμου* μὲ τὴν *Ψάνταν Λούλαν*, *Ἀϊ-Λάζαρ τῆς Νεαπόλεως* καὶ *Ἄλλος τῆς Κηφισιᾶς* — ἡ *Μεσημβρινὴ Ἀκτὶς* μὲ τὴν *Κόρην τῶν Ἄλπεων*, *Κόκκινο Καπελάκι*, *Νηπιωτοπούλαν*, *Μέμφιδα* καὶ *Νύμφην τῆς Πρωτοντίδος* — ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος* μὲ τὴν *Ἀνεμώνην τῶν Πάτησιῶν*, *Ψάνταν Λούλαν*, *Δόξαν τῆς Ἑλλάδος*, *Ἀλλοπρόσαλλον* καὶ *Ζαππίδα* — τὸ *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* μὲ τὸν *Ἀθηναϊκὸν Μπεμπέν*, *Ἀεράκι τοῦ Βουνοῦ*, *Μεγαλοπρεπῆ Φύσιν*, *Προκυμαίαν τῆς Σμύρνης* καὶ *Μιθριδάτην* — τὸ *Ποῖος Εἶμαι* μὲ τὴν *Ἀθῶαν Καρδίαν*, *Ἀβραν τοῦ Ηιλίου*, *Ἀστερὰ τῆς Ἀνατολῆς*, *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος* καὶ *Ἀκτὶν τῶν Σπετσῶν* — ὁ *Κεροῦσος Ἑρμῆς* μὲ τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου*, *Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, *Ὑψηπέτην Ἀετόν*, *Τρελλὸ Ναυτάκι* καὶ *Ζαππίδα* — τὸ *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* μὲ τὴν *Γάτον τῆς Ἀγαπῶλῆς*, *Ποῖος Εἶμαι*, *Ἔρωτα* καὶ *Ζουλέϊκαν* — ὁ *Ἱππότης τοῦ Μεσαίωνος* μὲ τὴν *Ἀγωνιῶσαν Ψυχήν*, *Κυνοῦδι*, *Ἱπερωὴν Ταξειδιώτιδα*, *Ποῖος Εἶμαι* καὶ *Ντιγάραν* — ἡ *Καϊδεμένη Βασιλοπούλα* μὲ τὸν *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος*, *Ἀγωνιῶσαν Ψυχήν*, *Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας*, *Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον* καὶ *Φίλημα τοῦ Κύματος* — ἡ *Σφαιρηρία Σανταρζία* μὲ τὴν *Σεληνοφώτισσαν Νύκτα*, *Φιλόμουσον Νεάνιδα*, *Ἀόρατον Πέπλον* καὶ *Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ἀναυρον* (σὲ συγχαίρω διὰ τὸν βαθμόν καὶ διὰ τὴν ἀνάρρωσιν βραβεῖον ἔστειλα·) *Βεατρίκην* (ἔχεις δίκαιον· λάθος ἔγινε·) *Ἀεράκι τοῦ Βουνοῦ* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν καὶ τόσῳ περιποιημένην ἐπιστολήν· ἐκείνες τὲς λεπτὲς κορνίζες πῶς τες καταφέρνεις!) *Παιδικὴν Χαρὰν* (μὰ ὑπάρχει τρόπος νὰ μου στέλλῃς ὀλίγην ἀπὸ τὴν ἐξοχικήν δροσιάν σου; νὰ μου γράφῃς συχνά! πραγματικῶς τὰ γραμματάκια σου εἶνε ἐγκάρδια δροσιάν·) *Τσιγγαρέλλαν* (ναί, φαντάζομαι τὴν χαρά σας καὶ τὲς μούρλιες σας . . . ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ ἀπείρως·) *Παρήγορον* *Ἀγγελον* (ἔστειλα· αἱ πρατάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Κόκκινον Κρίνον* (πρέπει νὰ δοξάζῃς τὸν Θεὸν, δεῖτι ἠμπορεῖτε νὰ πάθῃς χειρότερα ἀπὸ αὐτὴν τὴν σύγκρουσιν· χέρι πολὺ ποῦ εἶσαι τώρα ἐντελῶς καλά, κ' ἐπιφυλάσσομαι νὰ σε γνωρίσω τοῦ χρόνου·) *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* (ὁ ὁποῖος, ὡς ὁ ἄσωτος υἱός, ἐπανέρχεται σήμερον εἰς τὸν κύκλον μας καὶ μοῦ ζητεῖ συγγνώμην διὰ τὴν μακρὰν ἀπουσίαν του, προελθοῦσαν—ἀπὸ τί νοιάζεται;— ἀπὸ δυσαρέσκειαν! ποτὲ δὲν ἐπερίμενα τέτοιο πρᾶγμα ἀπὸ ἕνα *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*· ἀλλὰ νὰ ποῦ μετανοεῖ, καὶ τον συγχωρῶ προθυμότατα·) *Ζαππίδα* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Σεληνοφώτιστον Νύκτα* (ἡ ὁποία ἤκουσε μίαν κυρίαν νὰ λέγῃ: «πόσον μοῦ ἀρέσει νὰ σεληνιάζωμαι!» ὑποθέτω ὅμως ὅτι μετεχειρίσθη τὴν λέξιν χάριν ἀστειότητος·) *Κλεῖδα τοῦ Πόντου* (τὸ ἔστειλα καὶ πάλιν·) *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* (εἶχε σταλῇ πλέον ὁ θεὸς τόμος· θὰ ἔλαβε τὸ δελτάριόν σου·) *Ἐνθουσῶ* (ἔστειλα τὸν 16ον καὶ 17ον τόμον·) *Πανταχοῦ Παρόντα* (ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη·) *Κρόταλον* ([Ε] πολὺ μὲ διεσκέδασεν ἡ χαρίεσσα φλυαρία τῆς ἐπιστολῆς σου, εἰς τὴν ὁποίαν ἔγραφες ὁ τι κατεβαίνει εἰς τὸ ἄκρον τῆς πέννας· φίλησέ μου τὸν *Μανδαρινοφάγον* καὶ τὴν *Ἀνδρείαν Σουλιώτιδα*·) *Ὄλυμπον* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφήν·) *Νευρόσπασον* (τώρα λοιπὸν νὰ μου γράφῃς συχνότερα·) *Μέλλοντα Διπλωμάτην* (τετράδιον τοῦ Ἀκρίτα διὰ σὲ δὲν ἐλήφθη εἰς τὸ γραφεῖον μου· κανεὶς ἐξ ὅσων μοῦ ἀναφέρεις δὲν εἶνε συνδρομητής, ὥστε λάβε τὰ μέτρα σου· ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολύ·) *Λεσὸν τῆς Ἐρή-*

μου ([ΕΕ] βραδεῖον ἔστειλα· ἡ ἐπιστολή σου ὡς πάντοτε ὡραιοτάτη·) *Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* ([ΕΕΕ] μὲ μεγάλην προσοχὴν ἐδιάβασα καὶ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς· καὶ τὰ ποιήματά σου· καλλίτερα μοῦ ἤρεσε τὸ ἐπιγραφόμενον «Ἀνεμώνη·») *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν* (τὰ ἔστειλα καὶ πάλιν εἰς Θήβας, διότι δὲν μοῦ ἐσημείωσες τὴν ἐδῶ διεύθυνσίν σου·) *Μιράν Καλλιτέχνιδα* (εὖγε διὰ τὸ ἄριστα· ναί εἰς τὸ σχολεῖόν σου θὰ ὑπάγῃς, θὰ εὕρῃς πολλὰς φίλας μου·) *Φρούριον τῆς Μονεμβασίας, Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας* (ἡ ἐπιστολή, περὶ τῆς ὁποίας μοῦ γράφεις, δὲν ἐλήφθη·) *Ἑλληνοπούλαν* (καὶ ἡ ἐπιστολή σου ἐλήφθη καὶ σου ἔστειλα τὸ 29ον φύλλον·) *Εὐσταθίαν Βλυσμᾶ* (ἔστειλα τοὺς τόμους·) *Φίλημα τοῦ Κύματος* (ἡ ἐπιστολή σου σύντομος, κομψὴ καὶ ὡραία· τιμοκατάλογον ἔστειλα· εἰπὲ εἰς τὸ *Ρεῦμα τῆς Προποντίδος*,— τὸ ὁποῖον κάλλιστα ἐνθυμοῦμαι, —ὅτι ὑπάρχουν τὰ φυλλάδια ποῦ ζητεῖ καὶ τεμῶνται 15 λεπτὰ ἕκαστον·) *Φιλοπάτριδα Ἰτάδα* (τιμοκατάλογον ἔστειλα· ἡ φωτογραφία εἰμπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ μὲ μόνον τὸ ψευδώνυμον, ὥστε τὴν περίμενα ἀνυπομόνως·) *Σφαιρηλίαν Σαντάρζα, Χαϊδεμένην Βασιλοπούλαν* (ὄχι· κατὰ λάθος ἐτυπώθη «βασκοπούλα» ἀντὶ «βασιλοπούλα»·) *Ἀγωνιῶσαν Ψυχήν* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ ταξειδίου πρὸς τὴν πατρίδα· πραγματικῶς μοῦ μετέδωσες ὅλην σου τὴν χαράν·) *Ἐσμεράλδαν* (καλῶς ἦλθες· περιμένω τὰς ἐντυπώσεις σου·) *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* (μὴν ἐκπλήττεσαι, ἔτσι εἶνε ὁ κόσμος· αἱ πτωχαὶ οἰκογένειαι εἶνε τόσον πολλαί, ὥστε αἱ πλούσιαι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τας βοηθήσουν ὅλας· ἴσως ἡ διάθεσις δὲν λείπει πάντοτε, ἀλλ' οἱ ἔρανοι εἶνε καθημερινοὶ καὶ δὲν ἠξεύρει κανεὶς ποῦ νὰ πρωτοδώσῃ·) *Διάβολον Ἑσπερινόν* (ΣΕ διὰ τὰς δύο ὡραιοτάτας ἐπιστολάς σου· ἀλλὰ διατί δὲν γράφεις καὶ τίποτε ποῦ νὰ ἐνδιαφέρῃ τὸν κύκλον μας εἰδικώτερον, ποῦ νὰ εἰμπορῇ νὰ γίνῃ λόγος δι' αὐτὸ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν;) *Ποθητὴν Ἀράμηνιν* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· τώρα ποῦ δὲν ὑπάρχει πρόσκομμα γράφε μου συχνά· ἀλλὰ μὴ λησμονῆς νὰ σημειώνῃς καὶ τὸνομά σου·) *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος* (ἔχει καλῶς· τὰ ἔστειλα·) *Ἀριελ* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *18 Αὐγούστου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 29 Σεπτεμβρίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δεον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 80 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

423. Λαξίγριφος.

Ἕνα σύμφωνον μὲ ῥῆμα
Καὶ φωνῆεν ἓν κολλήσῃς,
Μίαν χώραν παραχρῆμα
Τῆς Ἀσίας θἀπαρτίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φραΐ-Φροῦ.

424. Στοιχειόγριφος.

Οὔτε λεπτὸν στὸν Ὄλυμπον δὲν μένει
Ἂν τῆς ἀλλόξῃς, λύτα, ἕνα γράμμα.
Ἀλλὰ στὴν γῆν ἐνδόξως καταβαίνει,
Βασίλισσα νὰ γίνῃ ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰδανικῆς Ἠλικιέτης.

425. Τονόγριφος.

Ἔγινε τέρας μυθικὸ
πόλις Ἑλληνική,
Κ' ἐμείνατε μπροστὰ σ' αὐτὸ
τὸ θαῦμα ἐκστατικοί.
— Ἀμ' τέτοιο θαῦμα καὶ ἐγὼ
μπορῶ εὐθὺς νὰ κάνω,
Ἂν ἀνεβάσω μοναχὰ
τὸν τόνον παραπάνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνφὶν Ἰκατί.

426. Αἴνιγμα δημώδες.

Τὸ φεῖδι τρώει τὴ θάλασσα
Κ' ἡ θάλασσα τὸ φεῖδι,
Καὶ στοῦ φειδιοῦ τὴν κεφαλὴ
Φεγγάρι λαμπυρίζει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κλειδὸς τοῦ Πύνου.

427. Ἀστήρ.

Νάντικαταστάθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται: καθέτως ἀρχαία πρωτεύουσα, ὁριζοντίως: αὐτοκράτειρα, διαγωνίως δὲ ἀρχαῖος βασίλισσα καὶ πρόσωπον μυθολογικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀνθρωμάχης Μαυρογένους.

428—430. Συμπλήρωσις Φράσεων.

1)— ἐστὶν — τις — διὰ —.
2) Καὶ — ὁ — καὶ — κολάζεται.
3)— ἡ — τῶν — πατρίδος —.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀΰρας τῆς Κερκύρας.

431—435. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῇ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ μιᾶς καὶ πάντοτε τῆς αὐτῆς συλλαβῆς, σχηματίζονται ἄλλαι τόσαι λέξεις, πᾶσαι κύρια ὀνόματα τοῦ αὐτοῦ εἴδους: *ἀδίκως, τρίπις, σιγή, Ταυρίς, ἀκτινηφία*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κενταύρου.

436. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν ποταμόν!

1, Σάτυρος. 2, Εὐρωπαϊκὸν βασίλειον. 3, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. 4, Μία τῶν Μοιρῶν. 5, Πόλις ἱσπανική. 6, Ὄνομα κυρίου. 7, Πρόσωπον τῆς Ἀγ. Γραφῆς. 8, Σύζυγος πιστή 9, Μέγας ἰχθύς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἔφηβον Ὀρφανίν

437. Φωνηεντόλιπον.

κ - στμτς - κρκς - ξλστ - κρ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δο-Ρὲ-Μί

438. Γρῖφος.

τί
τί τί
Οἱ ἦν, ἦν, ἦν τί λης τί ἄσσοι Α
Ο τί τί
τί

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνυφιοῦ τοῦ Βασιλέως

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 22.

290. Ἴασις (ἡ, ἀσπίς.) — **291.** Βιαιοβίας. — **292.** Λέρος-λερός.

293.
Ν
ΨΑΡ
ΝΑΝΟΣ
ΡΟΗ
Σ

294.
ΔΑΦΝΗ
ΥΑΛΟΣ
ΜΙΝΩΣ
ΑΙΝΟΣ
ΛΕΤΟΣ

295—296. 1. ὥρα, Ἥρα, ἦρ, ἦν, μήν. 2, Μήν, ἦν, ἄν, ἀς, ἄλς, ἄλλος, ἔλος, ἔτος. — **297.** Νάφαιρέση 5938 ἀπὸ 6725. — **298.** ΚΙΘΑΡΑ-ΣΜΥΡΝΗ (ΚΑΣος, Ἴδμων, ΘαΥμα, Ἀκρίς, ΡῆΝος, Ἀθνᾶ.) — **299.** Ἀχάριστον εὐεργετεῖς, νεκρὸν θυμιατίζεις, — **300.** Τὸ μικρὸν ἐν καιρῷ μέγα ἐστί. — **301.** [Ἡ λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ προσεχοῦς φύλλου.]

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου, τὰ Γραφεῖα τῆς «Διαπλάσεως» μεταφέρονται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 38 οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Εὐριπίδου, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. — Georges Anagnostou, Alexandrie (Egypte). (Γ—58)

Εὐχαρίστως ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πάσης πόλεως. Ἀπάντησις ἀσφαλής. — Mlle Evangélie Lambrinaki Aga-Hamam Gulbendji 3, Péra Constantinople. (Γ—59)

Η *Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν*, τὸ *ἐδεῶδες Κουκλάκι* καὶ τὸ *Ζιζάνιον τῶν Σπετσῶν* πληροφοροῦν τὴν *Λάτριδα τῶν Ἀστέρων* ὅτι ἔχουν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὴν γνωρίζουν. (60)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 6, χρυσόδετος φρ. 8 (Ὁλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος: ἄδετα φρ 7. χρυσόδ. φρ. 10.)

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος (25 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 1,75. Χρυσόδ. φρ. 3,25.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0.60.

Εἰς τὴν Θάλασσαν! (25 εἰκόνες) ἄδετον φρ. 1,75. χρυσόδ. φρ. 3,25.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου (20 εἰκόνες) ἄδετον φρ. 3,50, χρυσόδ. φρ. 5.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν (25 τετράδια μὲ πίνακα κ' ἐξώφυλλον) φρ 3. Ἕκαστον τετράδιον ἰδιαιτέρως φρ. 0,15.

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου, ἄδετον φρ. 1,50.

Ἡ Μαρουσία (21 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) ἄδετος φρ. 1,50· χρυσόδ. φρ. 2,50.

Ἡ Νένα (20 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50. χρυσόδ. φρ. 5.

Παιδικοὶ Διάλογοι (Κουρτίδου) Δύο Σειραί, ἑκάστη τῶν ὁποίων τιμᾶται φρ. 1,20. Αἱ δύο ὁμοῦ χρυσόδετοι φρ. 4.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) ἄδετον φρ. 2. χρυσόδ. φρ. 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ φρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Πυρετοπώλης (24 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ὑπὲρ Πατρίδος (25 εἰκόνες) ἄδετον φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Φώτης. Ἔμμετρον Δήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1903.